

Πρεσβ. Ἀθανασίου Μηναῖ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΤΕΚΝΑ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὡς πνευματικὸς πατέρας γράφω αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν σὰν ἀπάντησι στα ἐρωτήματα καὶ τὶς ἀνησυχίες σας. Μὲ ἐρωτᾶτε ἐὰν ὑπάρχουν σήμερα γνήσιοι τοῦ Χριστοῦ ποιμένες καὶ πῶς διακρίνονται ἀπὸ τοὺς λύκους καὶ τοὺς ψευδοπροφήτες «οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες.» (Ματθ. κεφ. 7, στ. 15.)

Ἀπαντῶ μὲ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας ποὺ ἔπαθε ὑπὲρ ἡμῶν, «ὕμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ.» (Α΄ Καθολ. Πέτρου, κεφ. 2, στ. 21.) Λέει ὁ Κύριος Ματθ. κεφ. 7, στ. 16-20, «ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. μήτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλὴν ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα; οὕτω πᾶν δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖ, τὸ δὲ σαπρὸν δένδρον καρποὺς πονηροὺς ποιεῖ. οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς πονηροὺς ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖν. πᾶν δένδρον μὴ ποιῶν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. ἄραγε ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς.»

Γνήσιοι τοῦ Χριστοῦ ποιμένες ὑπάρχουν σήμερα καὶ θὰ ὑπάρχουν· ἀκολουθοῦν κατὰ πόδας τὸν Δεσπότην Χριστὸν καὶ ἐνῶ γνωρίζουν ὅτι εἶναι διάκονοι οὐρανίων μυστηρίων, θεωροῦν τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς δούλους Ἰησοῦ Χριστοῦ (Ρωμ. κεφ. 1, στ. 1). Γνωρίζουν ἐπίσης ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου εἶναι ἔχθρα μὲ τὸν Θεόν. Ὁ λόγος τοὺς εἶναι τὸ Ναὶ Ναὶ καὶ τὸ Οὐ Οὐ καὶ λείπει παντελῶς ἀπὸ αὐτοὺς ἡ διγλωσσία, ἡ ὑποκρισία. Ποιμαίνουν τὸ ποῖμνιον τοῦ Χριστοῦ ὄχι ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλὰ κηρύττοντες ἀκριβῶς τὴν μόνην ἀλήθειαν ὅτι: «Στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἢ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὀλίγοι εἰσιν οἱ εὐρίσκοντες αὐτήν!» (Ματθ. κεφ. 7, στ. 14) Προτρέπουν τὰ λογικὰ πρόβατα νὰ εἰσέρχονται διὰ τῆς στενῆς πύλης «ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἢ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν καὶ πολλοὶ εἰσιν οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς.» (Ματθ. κεφ. 7, στ. 13.)

Εἶναι προφανές ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι προπορεύονται, ἐν μέσῳ θλίψεων καὶ διωγμῶν, ἀκολουθώντας τὸν Ἰησοῦν στὸν ἀνηφορικὸ Γολγοθά. Καυχῶνται ἐν Κυρίῳ καὶ δὲν φοβοῦνται οὔτε ἐντρέπονται ποὺ σηκώνουν τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου. Θέλουν καὶ ἀνήκουν στὸ μικρὸ ποῖμνιον ἐνδυμούμενοι πάντοτε τὸν λόγον τοῦ ἀρχιποίμενος καὶ Σωτῆρος Χριστοῦ, ποὺ ἀποκαλύπτει: «Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποῖμνιον· ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν» (Λουκᾶ, κεφ. 12, στ. 32.), καὶ ἀκόμη, «ὄ μὴ ὦν μετ' ἐμοῦ κατ' ἐμοῦ ἐστι, καὶ ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ σκορπίζει.» (Λουκᾶ, κεφ. 11, στ. 23.) Ἔτσι τοὺς εἶναι ἄγνωστες οἱ λέξεις ὅλοι μαζί, ὅλοι εἴμαστε τὸ ἴδιο. Τὸ κήρυγμά τους ἀρχίζει καὶ τελειώνει μὲ τὴν μετάνοια, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία. «Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρῆσαι καὶ λέγειν· μετανοεῖτε· ἡγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.» (Ματθ. κεφ. 4, στ. 17.) Δὲν κάνουν καμμία ἔκπτωσιν σὲ

ὅ, τι ἀφορᾷ τὴν μοναδικότητα τοῦ Θεανδρικοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς Μοναδικοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ τοῦ κόσμου, καθὼς καὶ σὲ ὅ, τι ἀφορᾷ τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς μοναδικῆς κιβωτοῦ τῆς σωτηρίας καὶ ὅτι τὰ ἄχραντα Μυστήριά Της ἀποτελοῦν τὸν μοναδικὸν φορέα βίωσης καὶ μετάδοσης τῆς Ἀκτίστου Χάριτος. Γίνεται λοιπὸν φανερὸν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὅτι οἱ ποιμένες αὐτοὶ εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου κατὰ Χάριν, ἀλάτι πνευματικὸ χωρὶς ψεύδη, ὑποκρισία καὶ δόλο, ποὺ δὲν δίδουν τὰ ἅγια τοῖς κυσὶ οὔτε τοποθετοῦν τοὺς μαργαρίτες ἔμπροσθεν τῶν χοίρων (Ματθ. κεφ. 7, στ. 6), δηλαδὴ Ὁρθοδοξία καὶ μόνον Ὁρθοδοξία.

Τώρα οἱ ἄλλοι, οἱ λύκοι, ὅπως τοὺς ὀνομάζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος («ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου», Πράξεις, κεφ. 20, στ. 29) εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶπαμε πιὸ πάνω. Συναγελάζονται μὲ αἰρετικούς, παπικούς, προτεστάντες, ἀρχηγούς ἄλλων θρησκειῶν, τοὺς ὁποίους προβάλλουν ὡς δῆθεν εἰρηνοποιούς, καθὼς καὶ μὲ τοὺς ἄρχοντες καὶ τὶς ἐξουσίες τοῦ κόσμου τούτου, ποὺ ἄμβωνα ἔχουν τὴν τηλεόραση, μέσω τῆς ὁποίας, βλασφημοῦντες τὸν Δημιουργὸ Τριαδικὸ Θεὸ καὶ ὃν ἀπέστειλεν Κύριον καὶ Σωτῆρα Ἰησοῦν Χριστὸν λέγοντες ὅτι ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων εἶναι παραμύδι προπαγανδίζουν βίαια τὴν κατάπτυστη, ἀνόητη καὶ δαιμονικὴ διδασκαλία τοῦ Δαρβίνου μὲ συνεχῆ καθημερινὰ ντοκιμαντέρ, ὡς τάχα τὴν μόνη ἀλήθεια δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὁποίαν βέβαια διδάσκουν καὶ σὲ βαθυμίδες τῆς δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Ἔτσι οἱ λυκοποιημένες αὐτοὶ μὲ τὴν ἀνοχή τους καὶ τὴν δειλία τους συμβάλλουν ὥστε οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀρνοῦνται ἢ νὰ ἀμφισβητοῦν τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς ἅμα τῇ Δημιουργίᾳ καὶ τὴν ἀνάπλασιν διὰ τοῦ Ἰησοῦ, μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἢ ὁποία ἐπετεύχθη διὰ τῶν παθημάτων, τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου. Οἱ ἄνθρωποι οἱ καημένοι κινδυνεύουν ἀπὸ τὴν ἀθεΐα καὶ τὴν ἀπελπισία! Τοὺς σπρώχνουν νὰ πιστεύσουν ὅτι ἄθεος εἶναι μόνον ἐκεῖνος ποὺ δὲν πιστεύει τὸν ἑαυτὸν του ὡς Θεό. Ἀνοίγουν μὲ αὐτὴν τὴν πλάνην ὅλες οἱ πύλες τῆς ἀβύσσου καὶ ὅλες οἱ πόρτες τῶν καταγωγίων ποὺ δροῦν ἀνενόγητοι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου: Μέντιουμ, γκουρούδες, χαρτορίχτρες, καφετζοῦδες, ψυχοθεραπευτὲς καὶ λοιποὶ ἀγύρτες. Ἀνοίγουν ἐπίσης οἱ πύλες γιὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ σαρκικὰ πάθη, τὰ ὁποῖα ἡ Νέα Ἐποχὴ προβάλλει ὡς τρόπο ζωῆς, γιὰ τὰ ὁποῖα πάθη ὅμως ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου διδάσκει: «οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μαλακοὶ οὔτε ἀρσενοκοῖται οὔτε πλεονέκται οὔτε κλέπται οὔτε μέθυσοι, οὐ λοιδοροὶ, οὐχ ἄρπαγες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι» (Α΄ Κορ. 6, 9-10). Ἐδελοτυφλοῦν οἱ λυκοποιημένες αὐτοί, προσπαθοῦν μὲ σοφιστεῖες νὰ καταργήσουν τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες, καὶ κάνουν πῶς δὲν καταλαβαίνουν, ὅταν ἡ κατάθλιψη τείνει νὰ γίνῃ ἡ μάστιγα τῆς Νέας Ἐποχῆς τους. Ἀλοίμονο σὲ αὐτοὺς ποὺ τοὺς πιστεύουν! Τοὺς λείπει τὸ φρόνημα τῆς ὁμολογίας καὶ τοῦ μαρτυρίου. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης στὸν Δ΄ τόμο τῆς Φιλοκαλίας στὴν σελ. 207, στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ 137 κεφάλαια, ἦτοι τὸ 128, χαρακτηρίζοντάς τους λέει (σε μετάφραση): «Ἐκεῖνοι ποὺ γράφουν καὶ μιλοῦν καὶ θέλουν νὰ οἰκοδομοῦν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ ἔχουν τὸ Πνεῦμα, εἶναι ψυχικοὶ καὶ χωρὶς Πνεῦμα, ὅπως λέει κάπου ὁ θεῖος Ἀπόστολος (Ιούδα 19). Καὶ εἶναι ὑπόδικοι στὴν κατάρα ποὺ λέει: ‘Ἀλοίμονο σ’ αὐτοὺς ποὺ εἶναι συνετοὶ κατὰ τὴ γνώμη τους καὶ θεωροῦν τοὺς ἑαυτοὺς των ἐπιστήμονες.’ (Ἠσ. 5, 21.) Γιατὶ αὐτοὶ μιλοῦν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ δὲν εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ αὐτὸ ποὺ μιλᾷ μέσα τους, σύμφωνα μὲ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου. Καὶ ὅσοι μιλοῦν ἀπὸ τοὺς δικούς τους λογισμοὺς πρὶν φτάσουν στὴν καθαρότητα, ἔχουν πλανηθεῖ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς οἰήσεως. Γι’ αὐτοὺς λέει ὁ σοφὸς Σολομὼν: ‘Εἶδα ἄνθρωπο νὰ φαντάζεται ὅτι εἶναι σοφός, ἀλλὰ περισσότερο ἄξιζε ὁ ἀνόητος’ (Παροιμ. 26, 12) ὁ ἴδιος πάλι μᾶς παραγγέλει: ‘μὴν ἔχετε τὴν πεποίθησιν ὅτι εἴστε

φρόνιμοι' (Παροιμ. 3, 7). Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ πλήρης Πνεύματος θεῖος Ἀπόστολος ὁμολογεῖ καὶ λέει: 'Δὲν εἴμαστε ἱκανοὶ ἀπὸ μόνοι μας· ἡ ἰκανότητά μας προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεό' (Β' Κορ. 3, 5), καὶ: 'Ὡς ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ, μιλοῦμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μὲ τὴ Χάρη τοῦ Χριστοῦ' (Β' Κορ. 2, 17). Οἱ λόγοι τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀναφέραμε, εἶναι ἄνοστοι καὶ ἀφώτιστοι. Γιατὶ δὲ μιλοῦν ἀντλώντας ἀπὸ τὴ ζωντανὴ πηγὴ τοῦ Πνεύματος, ἀλλὰ τρέφονται ἀπὸ τὴν καρδιά τους σὰν ἀπὸ βορβορώδη λίμνη γεμάτη βδέλλες καὶ φίδια καὶ βατράχια ἐπιθυμιῶν, ἐπάρσεως καὶ ἀκράτειας. Τὸ νερὸ τῆς γνώσεώς τους εἶναι δύσσομο, θολὸ καὶ γλιαρό, κι ὅποιοι πίνουν ἀπὸ αὐτό, παθαίνουν καχεξία καὶ ἀηδία καὶ ἐμετούς.» Ὅποιος ἔχει πνευματικὰ μάτια ἄς διαβάσει προσεκτικὰ τὴν διδασκαλία αὐτῆ τοῦ Ἁγίου ἀνδρὸς καὶ θὰ καταλάβει ἀπόλυτα τὸ νόημά της.

Αὐτὰ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Κυρίου. Καλὴ μετάνοια, καλὴ ἀπολογία στὸ φοβερὸ βῆμα τοῦ Χριστοῦ, καλὸ Παράδεισο.

Ἔγγραφο 18 Ἰανουαρίου 2006

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας.

Ἐλάχιστος ἐν Πρεσβυτέρους,

Πρεσβύτερος Ἀθανάσιος Μηνᾶς